

Gál Sándor

A lehetséges ének

*És szavak voltak ott a kő vérébe vésve,
Kimondani tudás és halál útjait.
Yves Bonnefoy*

I.
most délelőtt van
égő táj
felette suhog
minden lehetséges ének
m i n d e n e k
amik megtörténtek
születtek éltek s haltak
kövekké omoltak
hozzám
mindig visszatérnek
ide gyűlnek körém
hallgatnak vagy beszélnek
szavaik csendjében
megnyugszik a lélek
s a szív alig is dobban
nincs kétség se kérdés
minden folytatható e nyugalomban
ott látom apámat benne
ahogy a dülő-úton ballag
ahogy kaszál vagy kapál éppen
fát hasogat tűzrevalót
a tél ellen
ha hidegre fordul december
hozza a karácsony csodáját
zöld izzású borókabokrot
égnek és földnek
közös örömnnek

II.

gondoltam egykor ifjabb időmben
    évek sora szerint menekítem
ókori ritmusok rendjébe zárva
    a történések sebeit
                                vérző vénák
vöröslő lüktetését s a fájdalmakat is
    de mostanra elfogytak a délceg horizontok
a könnyűnek tűnő vállalások esélyeivel együtt
    s itt maradtak a kiszikkadt tények szirtjei
és én nem elhítené akarok már
    csak megőrizni valamit
    magamból magamnak
hiszen egy pillanat is ketté törhet
    minden bennem-valót s tudván-tudom
hogy odaátrol az utódok elé
semmi sem hozható vissza
    s amit nem mondok el ma
elvész örökre mind
    s egyetlen lépés sem marad
    sem követhető gondolat
kívülem ki írhatná verssé a közös veszteséget

III.

már egyre ritkábban szólok
egyre több bennem a hallgatás
s látom hogy a kettő együtt
mivé növekszik
pedig már a közelítő halál
sem riaszt
hisz csak azt zárja le
ami egykor elkezdődött
ezt az egyetlen pillanatot kell
elviselni s méltósággal
íme a legutolsó kísérlet
a leírhatatlan
mert-hisz valahányan tudjuk
hogy ideje van az elnémulásnak
s ideje van az elmenésnek
minthogy a hazatérésnek is
volt szabott ideje egykor

IV.

a folyó versek törvényét sodorja
a száraz kavics-ágy nyugalma felé
mélység beszédének csillámló ékét

alkonyat jöttén és hajnal-időben
e szépség selyem palástja borul a tájra
és kékje felhők magasába emelkedik

minden üzenetben ez volt a legtöbb
az első *a mindig-első* a megérinthatetlen
érkező ünnepeink így váltak teljessé benne

együtt hullámzott a visszatérő ének
a holdbéli hegedűs királyt dicsérve

s amikor a némaság pecsétjét reánk ütötték
hallgatásunk nőtt égi morajjá benne

V.

adósa lettem
a mindenségnek
az éjszakának
az ébredő fénynek
az égzengésnek
meg a hóhullásnak
sok-sok pataknak
szelek neszének
minden hangnak
a csend szívében

most
délelőtt van
hát ki jön el értem